

Najstariji američki nedeljnik upozorava na snažni uspon neonacista u Ukrajini (2019)

Tekst američkog novinara ukrajinskog porekla, Leva Golokina iz 2019. godine obraća se širokoj publici lista [The Nation](#) – najstarijeg američkog nedeljnika koji u kontinuitetu izlazi od 1865. godine. Autor nedvosmisleno upozorava na snažni uspon neonacista u Ukrajini i za to primarno okrivljuje američku administraciju koja uliva milijarde dolara u post-Majdanski režim.

Majdanski ustanak u Ukrajini iz 2013-2014. godine zbacio je s vlasti predsednika Viktora Janukoviča, na opštu radost i uz podršku Zapada. Političari i analitičari u SAD i u Evropi nisu veličali taj ustanak samo kao trijumf demokratije, već su istovremeno [negirali](#) izveštaje o velikom uticaju neonacista u Majdanu, a one koji su upozoravali na mračnu stranu pobune su označavali kao marionete Moskve i korisne idiote. U Ukrajini je sloboda bila u ofanzivi.

Danas, sve veći broj vesti o fašističkom nasilju, ultranacionalizmu i ukidanju osnovnih ljudskih prava sve više zauzimaju mesto prvobitne euforije Zapada. Svedočimo neonacističkim pogromima Roma, sve češćim napadima na feminističke i LGBT grupe, zabranama knjiga i državno sponzorisanom veličanju nacističkih zločinaca iz Drugog svetskog rata.

Ove sramne izveštaje o ukrajinskom nacionalizmu ne plasira Moskva; njih donose [zapadni mediji](#), uključujući i Radio Slobodna Evropa, koji finansira vlada SAD, kao i jevrejske organizacije poput [Svetskog jevrejskog kongresa](#) i [Centra Simon Vizental](#). Tu su i promatračke organizacije poput Amnesti internešnala, Hjuman rajts voča i Fridom hausa, koji su izdali

zajednički [izveštaj](#) u kome upozoravaju da zvanični Kijev gubi monopol nad upotrebom nasilja u Ukrajini, dok neonacističke formacije i organizacije javno deluju i sprovode teror bez ikakvih posledica.

U roku od pet godina nakon Majdana, "svetionik demokratije" sve više podseća na nacistički marš s bakljama.

Neonacistički bataljon u srcu Evrope

[Dobrovoljačka milicija u Ukrajini među članovima ima i naciste](#) – USA Today, 10. mart 2015.

Standardna argumentacija u odbranu Kijeva koju čujemo od establišmenta u Vašingtonu počiva na tvrdnji da ekstremna desnica u Ukrajini ima manji broj mesta u parlamentu nego što je to slučaj u državama poput Francuske. To je veoma problematičan argument, jer ono što ukrajinskim fašistima nedostaje u poslaničkim mestima nadoknađuje se onim o čemu Marijan le Pen može samo da sanja – paravojnim jedinicama i odrešenim rukama na ulicama ukrajinskih gradova.

Post-Majdanska Ukrajina je jedina država na svetu koja među svojim oružanim snagama ima neonacističku jedinicu. Azov bataljon je formiran oko jezgra koji je činila [neonacistička banda](#) čiji je vođa Andrij Bilecki postao komandant Azova. On je ranije objavio [tekst](#) u kom tvrdi da je misija Ukrajine da "predvodi belu rasu u poslednjem krstaškom ratu (...) protiv semitskih *untermeschen*-a". Danas je Bilecki poslanik u ukrajinskom parlamentu.

Azov bataljon je već u jesen 2014. prisajedinjen [Nacionalnoj gardi Ukrajine](#), u vreme kada je uveliko bio od strane [Hjuman rajts voča](#) i [Ujedinjenih nacija](#) optužen za niz zlostavljanja i zločina.

Iako ova oružana formacija zvanično poriče bilo kakve veze s neonacizmom, neonacističku prirodu Azova potvrdio je niz zapadnih medija, uključujući i [Njujork Tajms](#) koji je nazvao

ovaj bataljon "otvoreno neonacističkim", dok su USA Tudej, Dejli Bist, Telegraf i Harec [zabeležili](#) sklonost članova bataljona prema kukastim krstovima, salutiranju desnom ispruženom rukom i drugim simbolima nacizma, a pojedinačni borci su i sami [potvrdili da su neonacisti](#).

U januaru 2018. Azov je pokrenuo i svoju uličnu patrolu, [Nacionalna milicija](#), čiji članovi su se zakleli na odanost Bileckom i [obećali](#) da će "vratiti red na ulice Ukrajine". Nacionalna milicija se brzo istakla, sprovodeći pogrome nad [Romima](#) i [LGBT organizacijama](#), [napadajući](#) opštinske odbore.. Početkom 2019. godine, zvanični Kijev je najavio da će ova [neonacistička milicija](#) sprovesti [kontrolu glasačkih mesta](#) tokom predsedničkih izbora 2019.

Američki kongresmen Ro Kana je 2017. godine pokrenuo inicijativu za [zabranu](#) naoružavanja i obuke Azova od strane SAD. Ali šteta je već uveliko učinjena: istraživački portal Belingket je dokazao da je Azovu već omogućen pristup [američkim minobacačima](#), dok je [istraga](#) Dejli Bista pokazala da instruktori iz SAD [nisu mogli da spreče](#) da naoružanje i oprema dospeju u ruke ukrajinskih neonacista. Sam Azov je ponosno delio [snimak](#) na kome se vidi kako članovi jedinice dočekuju izaslanike NATO-a.

Azov nije jedina formacija ukrajinskih fašista koja ima otvorenu podršku Zapada. U decembru 2014. godine, Amnesti internešnal je optužio bataljon Dnjepar-1 za [ratne zločine](#), među kojima i "izgladnjivanje civila kao sredstvo ratovanja". Šest meseci kasnije, senator Džon Mekejn je [posetio](#) bataljon Dnjepar-1 i uputio mu [pohvale](#).

Naročito je zabrinjavajuća [kampanja](#) Azova da pretvori Ukrajinu u međunarodnu bazu za [rasiste i fašiste](#). Jedinica je već regrutovala neonaciste iz [Nemačke](#), [Velike Britanije](#), [Brazila](#), [Švedske](#) i Amerike. U oktobru 2018. FBI je [uhapsio](#) četvoricu rasista iz Kalifornije koji su navodno dobili vojnu obuku u bazi Azova. To je klasični primer povratne reakcije: podrška

koju SAD pruža ekstremistima po svetu rikošetira na američki teren.

Veze neonacista i vlasti

[Ukrajinska policija izražava divljenje prema saradnicima nacista u Drugom svetskom ratu](#) – Radio Slobodna Evropa, 13. februar 2019.

Poslanik u parlamentu Ukrajine, [Andrij Parubij](#), bio je osnivač i vođa dve neonacističke organizacije: [Socijalnacionalne Partije Ukrajine](#) (koja je kasnije dobila ime Svoboda), i [Patriota Ukrajine](#), čiji članovi danas čine jezgro Azova.

Iako je Parubij napustio aktivizam na ekstremnoj desnici početkom 2000-ih, on se ne odriče svoje fašističke prošlosti. Na pitanje u vezi sa time je 2016. godine odgovorio da se njegove vrednosti nisu promenile. U njegovoj [autobiografiji](#) postoji fotografija na kojoj se jasno vidi da Parubij maršira sa neonacističkim simbolom [Vučijom kukom](#) kojim se služi i [Nacija Arijevaca](#), ekstremistička grupa u SAD, redovno se sastaje s Američkim [organizacijama](#) i [političarima](#) koji njegovu neonacističku prošlost ili ignorišu ili otvoreno poriču.

Još jezivija je infiltracija neonacista u redove policije. Nedugo nakon Majdana, SAD su [opremile](#) i [obučile](#) novoosnovanu Nacionalnu policiju, s ciljem da “pruži [potporu demokratiji](#) u Ukrajini”.

Vadim Trojan, drugi čovek Azova i veteran neonacističkog pokreta u Ukrajni, postavljen je za zamenika ministra unutrašnjih poslova i data mu je kontrola nad Nacionalnom policijom. 2014. godine kada je Trojan predlagan za šefa policije u Kijevu, vođe ukrajinskih Jevreja bile su [zgrožene](#). Danas je on [drugi čovek](#) ministarstva unutrašnjih poslova koje na nivou cele Ukrajine upravlja policijskim snagama obučanim od strane SAD.

Početkom februara 2019. Radio Slobodna Evropa je [izvestio](#) da

vođe Nacionalne policije na društvenim mrežama veličaju [Stepana Banderu](#), saradnika nacističkog okupatora u Drugom svetskom ratu i fašistu čije su trupe direktno učestvovala u Holokaustu.

Činjenica da su fašisti duboko i široko infiltrirani u ukrajinsku policiju objašnjava i zbog čega neonacisti mogu bez posledica da sprovode teror na ulicama.

Država veliča naciste iz Drugog svetskog rata

[Ukrajinski ekstremisti slave nacističke SS divizije usred velikog ukrajinskog grada](#) – Evropski direktor Anti-difamacione Lige, 28. april 2018.

Ne radi se samo o infiltraciji u policiju i vojsku, niti o uličnim bandama: ukrajinski fašisti su uspešno iskoristili postmajdansku vlast da nametnu Ukrajini kulturu diskriminacije i ekstremnog nacionalizma.

Ukrajinski parlament je 2015. [usvojio zakon](#) po kom su dve paravojske iz Drugog svetskog rata, Organizacija ukrajinskih nacionalista (OUN) i Ukrajinska ustanička vojska (UPA) proglašene za [heroje Ukrajine](#), a poricanje njihovog herojstva je postalo [krivični prekršaj](#). OUN je [sarađivala sa nacistima](#) i direktno učestvovala u Holokaustu, dok je UPA ubila na hiljade Jevreja, kao i između 70.000 i 100.000 Poljaka.

Ukrajinski [Institut nacionalnog pamćenja](#), koji ima potporu vlade, institucionalizuje [rehabilitaciju nacističkih saradnika](#). U leto 2018. Parlament Ukrajine je podržao izložbu u čast komemoracije proglasa [saradnje](#) između OUN-a i Trećeg Rajha iz 1941. (zamislite da francuske vlasti sponzorišu izložbu koja slavi Višijevski režim!)

Noćni marševi s bakljama u čast vođa OUN-a i UPA kao što je [Roman Sukevič](#) (komandant puka militarizovane policije Trećeg Rajha) postali su redovno dešavanje u novoj Ukrajini. Rehabilitacija je obuhvatila čak i [SS Galiciju](#), ukrajinsku

diviziju Vafen SS-a; direktor Instituta nacionalnog pamćenja je [izjavio](#) da su borci SS-a bili “žrtve rata”. Državno veličanje Stepana Bandere ne samo što je za svaku osudu, već i deli društvo, s obzirom na [prezir](#) prema OUN i UPA u istočnim delovima Ukrajine.

Sasvim očekivano, slavljenje nacističkih saradnika prati i uspon otvorenog antisemitizma.

“[Jevreji napolje!](#)”, skandirale su hiljade ljudi tokom marša u januaru 2017. u čast vođe OUN-a, Stepana Bandere (narednog dana, policija je [negirala](#) da nije čula nikakve antisemitistske povike). Tog leta, trodnevni [festival](#) posvećen nacističkom saradniku Sukeviču, počeo je bacanjem [molotovljevih koktela](#) na sinagogu. U novembru 2017, Radio Slobodna Evropa je izvestio da je 20.000 ljudi na [maršu u čast UPA](#) koristilo nacističko salutiranje. U aprilu 2018. stotine ljudi je marširalo u Lavovu, odajući počast SS Galiciji [kolektivnim nacističkim salutiranjem](#); marš je bio [sponzorisan](#) od strane okružnih vlasti Lavova.

Revizionističko [prekranje istorije Holokausta](#) se odvija na više frontova, od državno sponzorisanih [seminara](#), [brošura](#) i [društvenih igara](#), preko poplave [spomen ploča](#), [spomenika](#) i [preimenovanja](#) ulica u čast ubica Jevreja, pa sve do fašističkih [kampova za decu](#), gde se mladi [indoktriniraju](#) ideologijom neonacizma.

Za samo još nekoliko godina, čitava jedna generacija će biti indoktrinirana da slavi nacističke zločince i počinioce Holokausta kao nacionalne heroje Ukrajine.

Zabrane knjiga

[Nijedna država ne bi smela da se meša u pisanje istorije – britanski istoričar Entoni Bivor, nakon što je njegova nagrađivana knjiga zabranjena u Ukrajini, Telegraf, 23. januar 2018.](#)

Ukrajinski državni komitet za televiziju i radio sprovodi veličanje novih heroja Ukrajine [zabranom](#) "antiukrajinske" literature koja se ne uklapa u revizionistički narativ. Ova ideološka cenzura uključuje i nagrađivane knjige zapadnih autora.

U januaru 2018. Ukrajina je dospela u svetske naslove nakon zabrane knjige *Staljingrad*, nagrađivanog britanskog historičara Antonija Bivora, zbog [jednog pasusa](#) u kome se iznosi podatak da je jedna ukrajinska jedinica masakrirala 90-oro jevrejske dece tokom Drugog svetskog rata. U decembru, zvanični Kijev je [zabranio knjigu](#) *Kradljivci knjiga*, švedskog autora [Andersa Ridel](#) (koja, da stvar bude krajnje ironična, za temu ima nacističke [zabrane knjiga](#)), jer u njoj pominje kako su vojnici pod komandom [Simona Petlijure](#) (Ukrajinskog nacionalističkog vođe s početka 20. veka) klali Jevreje.

U februaru 2019. ambasada Ukrajine u Vašingtonu je izvezla svoju cenzorsku praksu i u Ameriku, bez srama zahtevajući od SAD da [zabrane](#) prikazivanje jednog ruskog filma u američkim bioskopima. Izgleda da silne milijarde dolara koje je Vašington uložio u promociju demokratije u Ukrajini nisu uspele da nauče zvanični Kijev osnovne koncepte slobode izražavanja.

Antisemitizam

[*Još jednom poručujem svim Ješama, terajte se dođavola. Ukrajinskom narodu ste dozlogrdili!*](#) – *Vasilij Vovk, penzionisani general ukrajinske službe bezbednosti, 11. maj 2017.*

Sasvim očekivano, veličanje nacističkih zločinaca i počinilaca Holokausta od strane vlasti predstavljalo je zeleno svetlo i za druge oblike antisemitizma. Od 2014. godine, svastike i SS rune postaju uobičajeni simboli na gradskim ulicama, a skrnavljenje [memorijala posvećenih Holokaustu](#), jevrejskih [centara](#), [groblja](#), [grobnica](#) i [sinagoga](#) doveli su Izrael dotle

da preduzme neobičan korak i [javno apeluje](#) na vlasti u Kijevu da nešto preduzmu.

Javni službenici bez ikakvih posledica izriču [antisemitske pretnje](#). Među njima se izdvajaju general koji je obećao da će eliminisati sve Ješe, poslanik u parlamentu Ukrajine koji je na televiziji imao [izliv antisemitizma](#), neonacistički političar koji jadicuje što Hitler nije [dokrajčio](#) Jevreje, kao i vođa ultranacionalista koji se zakleo da će [očistiti Odesu](#) od *Židova*.

U prvim godinama nakon Majdana, jevrejske organizacije su se uglavnom suzdržavale od javne kritike Ukrajine, možda očekujući da će se zvanični Kijev sam posvetiti ovom problemu. Ali počevši od 2018. sve učestaliji antisemitski incidenti su naterali jevrejske organizacije da progovore.

[Godišnji izveštaj](#) vlade Izraela o antisemitizmu za 2018. godinu je posebnu pažnju posvetio Ukrajini, u kojoj se desilo više antisemitskih incidenata nego zbirno u svim ostalim državama bivšeg Sovjetskog Saveza. [Svetski jevrejski kongres](#), Američki [Memorijalni muzej Holokausta](#) i [57 članova Kongresa SAD](#) zajednički su osudili glorifikaciju nacizma i antisemitizam u Ukrajini.

Vođe jevrejskih organizacija u Ukrajini su takođe prekinule ćutanje. 2017. godine, direktor jedne od najvećih jevrejskih organizacija u Ukrajini je napisao članak za Njujork Tajms u kom je [zamolio](#) Zapad da obrati pažnju na brutalni istorijski revizionizam zvaničnog Kijeva. 2018. godine, 41 vođa [ukrajinskih jevrejskih organizacija](#) pobunio se i zvanično protiv širenja antisemitizma. To nosi posebnu težinu ako imamo u vidu da je većina glavešima ukrajinskih jevreja podržala Majdan.

Niti jedno od ovih obraćanja nije dobilo prikladan odgovor.

Pogromi Roma

[Hteli su da nas pobiju: maskirani neonacisti seju strah među Romima u Ukrajini](#) – Gardijan, 27. avgust 2018.

Ukrajinska ekstremna desnica do sada nije sprovodila direktne napade na Jevreje; druge ranjive grupe nisu bile te sreće.

Proleća 2018. [smrtonosni talas](#) antiromskih [pogroma](#) je protutnjao čitavom Ukrajinom. Snimci tih pogroma podsećaju na 1930-te: naoružani banditi napadaju žene i decu, usput rušeći kuće u kojima su živeli. Makar jedan muškarac je [ubijen](#), dok je više ljudi izbodeno, uključujući i jedno dete.

Dve neonacističke bande koje stoje iza napada, [C14](#) i [Nacionalna milicija](#), osećali su se toliko zaštićeno da su s ponosom kačili snimke pogroma na svoje društvene mreže. To nije iznenađenje, s obzirom na to da je Nacionalna milicija deo Azova, dok neonacistički C14 dobija pare [iz državnog budžeta](#) za sprovođenje “edukativnih” programa. U oktobru 2018, vođa C14, Serhij Bondar, primljen je kao gost u [Američkoj kući u Kijevu](#), centru koji vodi američka vlada.

Prigovori [međunarodnih organizacija](#) i [američke ambasade](#) nisu urodili plodom: nekoliko meseci nakon što su Ujedinjene nacije zahtevale od Kijeva da zaustavi sistemski [progon Roma](#), borci za ljudska prava su izvestili da C14 navodno zastrašuje Rome u [zajedničkim patrolama](#) s kijevskom policijom.

LGBT i grupe za ženska prava

[Gore je nego što je bilo: Kako je “Revolucija dostojanstva” izneverila LGBT Ukrajinke](#) – Radio Slobodna Evropa, 21. novembar 2018.

2016. godine, nakon [pritiska](#) od strane Kongresa SAD, vlada u Kijevu je počela da obezbeđuje godišnju kijevsku Paradu ponosa. Međutim, i to sve više podseća na Potemkinova sela: dva sata obezbeđenja tokom parade, uz konstantne [napade](#) na

članove [LGBT zajednice](#) i njihova okupljanja tokom ostatka godine. Grupe ekstremnih nacionalista su targetirale LGBT skupove [bez ikakvih posledica](#), a došlo je i dotle da se otkaže jedan [dogadaj](#) u organizaciji Amnesti internešnala, uz [napad](#) na jednog zapadnog novinara na demonstracijama za prava transrodnih osoba. Marševi za ženska prava su takođe redovno [na meti](#).

Napadi na novinare

[*Komitet za zaštitu novinara osuđuje raciju ukrajinske policije u kijevskoj kancelariji Medijskog Holdinga Vesti... Više od deset policajaca pod maskama je obilo vrata pajserima, otuđilo alat za rad i bacilo suzavac u njihovim kancelarijama – Komitet za zaštitu novinara, 9. februar 2018.*](#)

U maju 2016. neonacistički veb portal koji je povezan s državnim vlastima, *Mirotvorac*, [objavio je](#) lične podatke više hiljada novinara koji su dobili akreditacije od pobunjenika iz istočne Ukrajine. *Mirotvorac* je [označio](#) ove novinare kao “saradnike terorista”.

Veb portal povezan s vlastima koji objavljuje lov na novinare bi bio opasan bilo gde, ali to je posebno slučaj u Ukrajini, koja ima rekordan broj ubistava novinara. Među njima su i [Oles Buzina](#), koji je ustreljen 2015, kao i [Pavel Šeremet](#), kom je godinu dana kasnije podmetnuta bomba pod automobil.

Objavljivanje podataka od strane Mirotvorca je naišlo na osudu [zapadnih novinara](#), [Komiteta za zaštitu novinara](#), kao i [ambasadora](#) iz zemalja G7. Kao odgovor, kijevski zvaničnici, uključujući i ministra unutrašnjih poslova Arsena Avakova, izrazili su punu podršku ovom portalu: “Sami ste krivi ako saradujete sa teroristima i okupatorima,” rekao je [Avakov](#) novinarima, da bi kasnije na svom Fejzbuk profilu objavio “Ja podržavam portal Mirotvorca”. Ovaj veb sajt je i danas aktivan.

Jesen 2018. je donela novi napad na [medije](#), ovog puta preko [pravosudnog sistema](#). Kancelarija državnog tužioca je [dobila dozvolu](#) da zapleni sve podatke antikorupcione novinarke Radio Slobodne Evrope, Natali Sedlecke. Glasnogovornica Radio Slobodne Evrope je [upozorila](#) da su akcije Kijeva stvorile “jezivu atmosferu među novinarima”, dok je poslanik u parlamentu [Mustafa Najem](#) to nazvao “primerom diktature u najavi”.

Zakoni o jeziku

[Premijer Arsenij Jatsenjuk se lično obratio Ukrajincima koji govore ruski, tvreći da će ruskom jeziku biti dodeljen specijalan status.](#) – Državni sekretar SAD, Džon Keri, 24. april 2014.

Ukrajina je specifično višejezična zemlja: pored više miliona ljudi u istočnim pokrajinama kojima je ruski maternji jezik, postoje i određene oblasti u kojima preovlađuju mađarski, rumunski i drugi jezici. Svi ti jezici su zaštićeni zakonom o regionalnim jezicima iz 2012. godine.

Postmajdanska vlast je uzbunila Ukrajinke kojima je ruski maternji jezik, pokušajem da se taj zakon [poništi](#). Američki [Stejt Department](#) i državni sekretar Džon Keri su želeli da umanje strahovanja još 2014. [obećanjem](#) da će zvanični Kijev zaštititi status ruskog jezika. Kao što možete zamisliti, ta obećanja nisu ispunjena.

Zakon iz 2017. predviđa da se srednjoškolska nastava može odvijati [isključivo](#) na ukrajinskom jeziku, što je [razbesnelo Mađarsku](#), Rumuniju, Bugarsku i Grčku. Nekoliko [regiona](#) je usvojilo zakone po kojima se u javnom obraćanju [zabranjuje](#) upotreba ruskog jezika. Upotreba ukrajinskog jezika na [televiziji](#) i [radiju](#) je propisana kvotama. (Zamislite da se u Vašingtonu donese zakon po kome mediji na španskom jeziku moraju da prevashodno koriste engleski)

U februaru 2018. Vrhovni sud Ukrajine je [ukinuo](#) zakon o regionalnim jezicima, upravo onaj za koji je Keri dao obećanje da će ostati na snazi.

U ovom trenutku, zvanični Kijev se sprema da usvoji [drakonski](#) zakon po kom bi upotreba ukrajinskog jezika bila obavezna u javnom životu. To je još jedan primer kako Kijev izoluje i otuđuje milione građana Ukrajine, dok istovremeno navodno zastupa zapadnjačke vrednosti.

Cena gledanja kroz prste

Ovi primeri prikazuju samo delić ukrajinskog skliznuća u netoleranciju, ali su dovoljni da istaknu ono što je očigledno: odluka Vašingtona da ignoriše jačanje oružanih neonacističkih grupa u jednoj krajnje nestabilnoj zemlji može da dovede samo do njihovog daljeg jačanja.

Ovaj lako predvidiv ishod je u suštinskom kontrastu s entuzijazmom kojim Vašington prihvata Majdansku "Revoluciju dostojanstva". "[Nacionalizam je tačno to što treba Ukrajini](#)", pisalo je u članku Nju Repablika autorke En Eplbaum, čije je slavljenje nacionalizma usledilo otprilike u isto vreme kada je Ukrajina dala zeleno svetlo za osnivanje neonacističkih paravojnih formacija. Samo četiri meseca nakon eseja Eplbaumove, Njuzvik je objavio članak pod naslovom "[Ukrajinski nacionalistički dobrovoljci vrše ratne zločine u stilu ISIS-a](#)".

Glavešine američke administracije i ministarstva spoljnih poslova u svojim [esejima](#) ili [poriču](#) ili [slave](#) uticaj koji ima ukrajinska ekstremna desnica. (Začudo, isti ti analitičari na sva usta kritikuju uspon nacionalizma u Mađarskoj, Poljskoj i Italiji kao veoma opasan). Možda su se vašingtonski analitičari toliko zaludeli da misle da će se neonacistička faza Ukrajine završiti sama od sebe. No, sva je prilika da su i oni prosto prihvatili taktiku Vašingtona da je neprijatelj mog neprijatelja moj prijatelj. Kako bilo, posledice se osećaju i izvan Ukrajine.

Podrška koju je Amerika dala Majdanskom ustanku, uz milijarde dolara koje Vašington uliva postmajdanskom Kijevu, objašnjavaju bar jednu stvar. Od februara 2014. Ukrajina je postala najnoviji demokratski projekat Vašingtona. Ono što dozvolimo u Ukrajini daje zeleno svetlo svima ostalima.

Tolerisanjem neonacističkih bandi i paravojnih formacija, državno sponzorisanog poricanja Holokausta i progona manjina poput LGBT ili Roma, SAD poručuju ostatku Evrope: "Nama ovo ne smeta". Moguće posledice toga, naročito u trenutku globalnog jačanja ekstremne desnice, su krajnje uznemirujuće.

Bibliografski podaci

Naslov	Neo-Nazis and the Far Right Are On the March in Ukraine
Prevod	Goran Stamenić
Lektura	Mirko Protić
Izdavač	Klasna solidarnost
Godina	2022.